

Săptămîna teatrală sătmăreană

Eflorescență de evenimente teatrale pe tot întinsul țării: simpoziioane, colocvii, dezbateri și participări prestigioase, la Arad, Botoșani, Pitești, Satu Mare, Timișoara. De unde se vede că luna mai nu este numai o explozie primăvărată de soare și clorofilă, ci este propice și pentru florile Thaliei.

Dacă Piteștiul înregistra a II-a ediție a unei săptămîni dedicate unui dramaturg — de această dată Everac —, dacă Aradul înșira a patra verigă pe șiragul „Primăverilor arădene”, la Satu Mare se puneau bazele unei Săptămîni teatrale, care, după premisele oferite de seriozitatea organizării, sînt convins că va face serie. Și dacă aceste evenimente artistice nu s-ar fi desfășurat concomitent, cu siguranță că s-ar fi putut realiza și o reprezentare corespunzătoare a presei, la nivelul eforturilor locale. De acest lucru ar trebui să se țină seama în viitorii ani.

Sătmărenii au legat „săptămîna” lor de sărbătorirea Centenarului primei manifestări teatrale românești de răsunet, ținută în orașul lor: adunarea generală a „Societății pentru crearea unui fond de teatru român în Ardeal”.

Agenda „săptămîinii” a cuprins un simpozion, o întîlnire cu tineretul, discuții cu muncitorii din întreprinderile sătmărene, o masă rotundă la ziarul local și — bineînțeles — spectacole.

Tema simpozionului: „Evoluția mișcării teatrale din Transilvania — Rolul teatrului în cultura națională” a fost dezvoltată de comunicările unor cadre universitare și ale unor cercetători din Cluj (Livia Grămadă, Maria Protase, Mircea Popa, Aurel Sasu, Valentin Tașcu), Oradea (Lucian Drîmba), Satu Mare (Alexandru Zotta, Gyöngyössy Gávril), care au scos în evidență contribuția teatrului ca factor de cultură și îndreptar moral, la educarea conștiinței naționale a populației românești din Transilvania în a doua jumătate a secolului XIX și „valențele contemporane ale prestigioasei moșteniri”.

Întîlnirea tineretului sătmărean cu critici, ziariști, regizori, scenografi, actori (pe tema: „Rolul teatrului în educația tineretului”) a

dat loc unor vîi dezbateri, la care au luat cuvîntul numeroși tineri — iar dintre invitați: dr. Mihai Florea — de la Institutul de istoria artei, Stelian Vasilescu de la revista „Familia”, regizorii Mihai Raicu, Kovacs Ștefan și alții. Inusflegită și nu lipsită de interes a fost și masa rotundă organizată în redacția ziarului „Cronica sătmăreană” pe tema: „Teatrul politic — Omul de artă, activist social”, iar din contactul cu muncitorii, oamenii de teatru au avut posibilitatea de a cunoaște nemijlocit interesul și preferințele acestui public pentru spectacolul contemporan și clasic, precum și creșterea gustului său pentru calitate și adevăr în artă.

Însfîrșit spectacolele „săptămîinii teatrale” au scos în evidență disponibilitățile actuale ale teatrelor din provincie, care au venit aici în ospeție (Tg. Mureș, Oradea, ambele secții ale teatrului de Nord din Satu Mare, Sibiu, Baia Mare), cu atît mai mult cu cît s-au putut confrunta cu realizări ale scenelor de prestigiu ale Naționalului bucureștean și ale celui clujean.

Cu 50 de ani în urmă, tot la Satu Mare, plurivalentul om de teatru G. M. Zamfirescu declara: „N-avem bani... ci numai suflete”. Azi, în mai 1972, ca să folosim cuvintele președintelui Comitetului județean de cultură și educație socialistă Satu Mare, „Condițiile materiale și stimulii morali care lipseau creatorilor, oamenilor de cultură din timpul lui Iosif Vulcan și al lui G. M. Zamfirescu, sînt asigurate de partidul și statul nostru, la un nivel care creează obligația permanentă de a da cît mai mult, de a contribui, cu toate forțele noastre, cu sufletele noastre întregi, la fîurirea noii conștiințe a omului”.

„Săptămîna teatrală” din Satu Mare a fost în acest sens o verigă...

Emanoil Enghel

